

Μεταμορφωμένη σε κήρυκα, η Αθηνά τριγύριζε την χώρα το επόμενο πρωί και καλούσε τους Φαίακες στην αγορά, να δουν τον ξένο. Είχε φροντίσει η ίδια να τον κάνει να δείχνει πιο ψηλός, πιο όμορφος και πιο σοβαρός από όσο ήταν. Και ο Αλκίνοος τον είχε φέρει στην αγορά όπου έβγαλε λόγο στους υπηκόους του να ετοιμάσουν καράβι και το βράδυ να τον μεταφέρουν στην πατρίδα του, όπως άλλωστε έκαναν με όλους όσοι ξέπεφταν στο νησί τους. Πρόσθεσε πως τους καλούσε όλους σε γεύμα στο ανάκτορο προς τιμή του ξένου και ζήτησε να βρουν τον αιιδό Δημόδοκο να τους ψυχαγωγήσει.

Διαλέχτηκαν 52 παλικάρια που ετοίμασαν το καράβι, όσο να πάει κάποιος να βρει και να φέρει τον Δημόδοκο. Την ίδια ώρα, σφάχτηκαν δυο βόδια, οκτώ γουρουνόπουλα και δώδεκα αρνιά κι ετοιμάστηκε το τραπέζι. Έφαγαν, ήπιαν κι ο αιιδός έπιασε να τραγουδά τον τσακωμό του Οδυσσέα με τον Αχιλλέα, στην Τένεδο, που έκανε τον Αγαμέμνονα να χαίρεται, καθώς του έβγαине έτσι ο χρησμός («η Τροία θα παρθεί, αν λογοφέρουν δυο από τους πρώτους των Αχαιών»). Τον Οδυσσέα τον πήραν τα δάκρυα και σκέπασε το πρόσωπό του με το ρούχο του, να μην τον δουν να κλαίει. Τον πήρε είδηση ο Αλκίνοος, ένωσε πως το τραγούδι έφερνε δυσάρεστες αναμνήσεις στον φιλοξενούμενό του κι είπε του Δημόδοκου να σταματήσει. Ήταν ώρα για αγώνες!

Βγήκαν στην αγορά. Ο Λαοδάμας πρότεινε στον Οδυσσέα να συμμετάσχει. Εκείνος αρνήθηκε ευγενικά. Ο Ευρύαλος, ο γιος του άρχοντα Ναύβολου, τον αποπήρε. Μάλλον ήταν έμπορος, οπαδός της αρπαχτής κι άσχετος με αγώνες, ο ξένος τους. Ο Οδυσσέας θύμωσε:

«Άσκημα τα είπες, φίλε αυτά, και φαφλατάς μου μοιάζεις.

Σ' όλους τους άντρες οι θεοί κάθε καλό δε δίνουν,

Ούτε όψη κι ούτε καύκαλα, κι ούτε μιλιὰ και γλώσσα.

Μόνε άλλος άντρας στη 'μορφιά αδικήθηκε, κι ως τόσο

ο θεός με λόγια τη μορφή στολίζει τέτοιου ανθρώπου,

και τον θωρούν και χαίρουνται που ευκολοσυντυχαίνει

γλυκά και συσταζούμενα, και λάμπει μες στους άλλους,

και τον τηράνε σα θεό απ' τη χώρα σα διαβαίνει.

Κι αλλουνού πάλε το κορμί με αθάνατου λες μοιάζει.

Όμως τα λόγια του αυτουνού δεν τα στολίζει η χάρη.

Έτσι κ' εσύ λαμπρό κορμί μας δείχνεις, που δεν μπόρει

θεός να πλάσει ανώτερο, κι όμως ο νους σου κλούβιος...».

Είπε πως αποφάσισε να αγωνιστεί και, χωρίς να ξεντυθεί, άρπαξε ένα λιθάρι, πιο μεγάλο και πιο βαρύ από αυτά που οι Φαίακες χρησιμοποιούσαν, και το πέταξε μακρύτερα από των άλλων. Μετά, τους είπε ότι θα ξαναρίξει λιθάρι, αν τον φτάσουν. Και τους προκάλεσε να παραβγούν σε όποιο αγώνισμα ήθελαν. Στο τόξο, μόνο ο Φιλοκτήτης τον ξεπερνούσε. Και στον δρόμο ταχύτητας ίσως οι Φαίακες καθώς ακόμα δεν είχε συνέλθει από τις περιπέτειές του στις θάλασσες.

Ο Αλκίνοος μπήκε στη μέση, έδωσε δίκιο στον ξένο για τον θυμό του και πρότεινε να αρχίσει ο χορός των νέων. Ο Δημόδοκος ξεκίνησε να τραγουδά τις απιστίες της Αφροδίτης με τον Άρη. Ο Οδυσσέας είχε καλμάρει. Μετά, ο Λαοδάμας κι ο αδελφός του ο Άλιος

Ξεκίνησαν ακροβατικό χορό. Ο Οδυσσέας τους χάρηκε και τους παίνεψε στον πατέρα τους. Ο Αλκίνοος κάλεσε τους δώδεκα κάτω από αυτόν βασιλιάδες της χώρας να προσφέρουν τα δώρα τους στον ξένο και ζήτησε από τον Ευρύαλο να προσθέσει το δικό του. Οι βασιλιάδες πρόσφεραν ρούχα και χρυσάφι. Ο Ευρύαλος ένα χάλκινο σπαθί με ασημένια λαβή, μαζί με τη συγγώμη του για την προηγούμενη απρέπεια. Ο Οδυσσέας την δέχτηκε με καλοσύνη.

Επέστρεψαν όλοι στο ανάκτορο για το αποχαιρετιστήριο γεύμα, ενώ η Αρήτη είχε ετοιμάσει τα δώρα. Μπαίνοντας, ο Οδυσσέας βρέθηκε κατάφατσα με τη Ναυσικά που στεκόταν πλάι στην κολόνα και τον κοιτούσε:

«Γεια σου, χαρά σου, ξένε μου, και σα βρεθείς στη γη σου,

να με θυμάσαι, που τη ζωή χρωστάς σ' εμένα πρώτη».

Ο Οδυσσέας της απάντησε πως όχι μόνο δεν θα την ξεχνούσε αλλά και θα την τιμούσε ως θεά, επειδή στ' αλήθεια της χρωστούσε τη ζωή του.

Στρώθηκαν όλοι γι' άλλη μια φορά στο φαγοπότι κι ο Οδυσσέας έστειλε ένα καλό κομμάτι στον Δημόδοκο, μαζί με την παράκλησή του να τραγουδήσει την ιστορία του Δούρειου Ίππου. Ο Δημόδοκος έπιασε να τραγουδά. Γι' άλλη μια φορά, τον Οδυσσέα τον πήραν τα δάκρυα και γι' άλλη μια φορά ο Αλκίνοος ζήτησε από τον αιιδό να σταματήσει και παρακάλεσε τον ξένο να τους πει, ποιος τέλος πάντων ήταν. Έπρεπε να ξέρουν και επειδή τους έτρωγε η περιέργεια και διότι μόνον έτσι θα μπορούσαν να τον γυρίσουν στον τόπο του. Αναγκαστικά, ο Οδυσσέας αποκαλύπτεται.

(τελευταία επεξεργασία, 26 Μαΐου 2022)